

[Bollgministeren]

vis under hensyntagen til de bemærkninger, der er kommet, som jeg har noteret mig, og som vi naturligvis vil gå dybere ind i under udvalgsarbejdet.

Jeg håber, vi hermed skaber et grundlag for øget aktivitet i byggesektoren og en større frihed for boligejerne som et led i den gradvise liberalisering, som jeg hele tiden har stået for, og som jeg fortsat ønsker at færdiggøre.

Første næstformand (Henning Rasmussen):

Fru Kirsten Jacobsen har ordet for en kort bemærkning . . . nej, anden omgang.

Kirsten Jacobsen (FP):

Jeg beklager, at jeg ikke i dag kan imødekomme formandens ønske om at få dette overstået. Jeg synes, det er et vigtigt emne, vi taler om.

Boligministeren siger, at Fremskridtspartiets forslag går ud på at give alting frit her og nu. Nej, boligminister, det gør det ikke. Fremskridtspartiets forslag går ud på at ændre den nuværende situation for at fjerne den diskriminering, der i øjeblikket gør sig gældende over for enlige og samejere, som ikke via ægtefæller frit kan belåne deres friværdis. Det er så lille bitte et skridt, at selv boligministeren med det beskedne mod, han er i besiddelse af, burde være i stand til at tage det. Men jeg kan konstatere, at end ikke dette lille skridt ad liberalismens vej kan boligministeren tage.

Ved at bevare ægtefællehandlerne, som Fremskridtspartiet ønsker at overflødiggøre, får ministeren et bureaukratisk forslag, som diskriminerer enlige og samejere, og som tvinger boligejerne til at vælge dyre lån frem for billige lån.

Boligministeren sagde, at han var tilhænger af frihed og vil fortsætte ad liberaliseringens vej, trinvis. Vi kan så konstatere, at trinene går baglæns. Det er ikke udtryk for hverken frihed eller liberalistisk tankegang at lave et regelsæt, som er så bureaukratisk, og som forhindrer folk i frit at vælge, hvordan de vil have deres bolig finansieret.

Hvis boligministeren så havde været så liberal, at han havde sagt, at til rebeblåning kan vi af samfundsøkonomiske hensyn kun acceptere 60 pct., og så havde bestemt, at det naturligvis skulle være mixlån, 30-årige som al anden belåning, så havde der været lidt ræson i argu-

menterne, og så havde der været en lille bitte smule liberalisme i det; men det forsvinder med serielånene.

Det var jo interessant, at boligministeren gik ned til sine embedsmænd og bad om rentesatserne. Hvis boligministeren havde haft praktisk forstand på det her, var det et andet tal, han havde bedt om, det var ydelsen. Ydelsen er det, man betaler til kreditforeningen, og den adskiller sig på ganske markant vis. Et serielån er nemlig sådan indrettet, at det er med faste, lige store afdrag over afdragsperioden. Det vil sige, at der til denne rente, som boligministeren sagde var en effektiv rente på 10,5 pct., skal lægges et afdrag på 5 pct., hvis det er et 20-årigt lån, det drejer sig om. Det giver en ydelse uden administrationsbidrag i øvrigt på op imod 16 pct. Det kan enhver bank konkurrere med, hvis vi tager udgangspunktet i ministerens eget renteforslag.

Da jeg lærte om disse ting, læste man i sådanne rentetabeller, at hvis man har en effektiv rente på 12 pct. og man har en afdragsprofil på 39 terminer som annuitetslån, så skal man få en ydelse på 13,8 pct. Derfor er boligministerens forslag ikke konkurrencedygtigt, derfor er der ingen, der vil have det, derfor er det at stikke folk blå i øjnene.

Så kommer vi til boligministerens sidste argument, at dette var det muliges kunst, det store politiske billede. Må jeg minde boligministeren om, at det er ret usædvanligt, at en borgerlig regering underbyder Socialdemokratiet i liberalisme og frihed. Det gjorde boligministeren, da han dagen efter, at den socialdemokratiske politiske ordfører havde sagt, at Socialdemokratiet var villig til en fordomsfri debat om Fremskridtspartiets forslag om fri belåning inden for en 80 pct.s lånegrænse, og efter at hr. Lykketoft oven i købet havde sagt, at han havde været inde på de samme tanker selv, om at Socialdemokratiet ikke var sat i verden for at bestemme, hvordan folks lån skulle indrettes, så udsendte en borgerlig boligminister dagen efter et forslag, som er en indskrænkning i forhold til det, den socialdemokratiske politiske ordfører er villig til at diskutere. Det er efter min bedste overbevisning udtryk for en fuldstændig talentløs politisk gebærden. Man må gå ud fra, at en borgerlig regering ønsker at føre borgerlig politik. Så går man ikke hen og underbyder oppositionen, når det handler om